

Ting, saa vilde han som Chef for det nuværende Ministerium ved sit Exempel kunne virke ganske overordentlig dertil, og — som et æret Medlem gjorde opmærksom paa —, da dette Ministerium særlig vil udbrede sand Gudsfrygt, saa vil dette ogsaa være et stærkt Middel til at virke fremmende i den Henseende. Der kommer jo saa mange underlige Ting frem netop ved disse Forhold; vi have jo for nylig set en Embedsmand mene, at naar til Riddere af Dannebroge, som ere Embedsmænd, komme til at udøve formentlige Fornærmelser mod hinanden, saa er det Kongen, som skal dømme dem imellem. Men jeg antager, at Enhvers Følelse vil stødes ved at tænke sig Hans Majestæt Kongen blive dragen ned til at være Forligskommissær eller Dommer over for to Embedsmænd, som ere Riddere. Ordenskapitlet viste jo ogsaa dette fra sig og sagde, at det vilde foretrække, at den paagjældende Dommer selv dømte. Men dette viser, at der her er en Afvigelse fra den Bestemmelse, der er truffet for disse Ordener, at deres Bærere staa helt uden for den almindelige borgerlige Stilling i det Sele taget, navnlig ogsaa lige over for Domstolene, naar det gjælder Fornærmelser mellem to deforeværede Folk. Det er en af disse Ulemper, som netop ved at fremkomme gjør, at man paany ser det mindre Smukke i hele denne Ordning. Den høitærede Conseilspræsident mente, at saa Mange ja, han sagde endog: den største Del af Befolkningen mente, at Titler, Rang og Orden ikke kunne undværes. Jeg tror nu, at dette er urigtigt; jeg mener, at, naar man kunde opgjøre det, vilde det vise sig, at den langt større Del af det danske Folk ikke vil være enig med den høitærede Conseilspræsident i, at dette er Noget, der ikke kan undværes. Men saa længe der er Nogen — jeg indrømmer, at der er Mange —, som have den Svaghed at ønske sig Sligt, antager jeg, at den nærmeste Grund dertil er den, at vi overhøredet have noget Saadant. Andre, som mene, at de kunne være ligesaa nær til saadan Udmærkelse som Udskillige, der allerede have den, sige til sig selv: Hvorfor har du ikke faaet dette, da dog den og den har faaet Sligt? Naar vi ikke havde noget Saadant, saa kan jeg ikke tro, at det danske Folk i nogen saadan Udstrækning vilde interessere sig for at faae det, saa at man vilde arbejde for at erholde sig Udmærkelse. Jeg skulde daarlig kjende Flertallet af det danske Folk, hvis dette skulde kunne ske; men, som sagt, saa længe man har det, kan jeg saa godt forstaa, at den One mener ligesaa godt at kunne nyde godt deraf som den Anden. Jeg skal nu strax sige — jeg har udtalt det forrige Gang, da den ærede Forslagsstiller indbragte dette Forslag, og jeg vil ogsaa udtale det i Dag — at jeg ikke anser det for rigtigt at opgive Ordener. Naar jeg bærer en Orden, da er det jo for mine Medborgere et Kjendetegn paa, at jeg er udmærket i en vis Grad. Hvorfor man er udmærket, ja,

det veed desværre Udskillige af dem, der have denne Udmærkelse, ikke engang selv, og altsaa kunne Andre heller ikke vide det. Naar man ser en Mand med en Orden, kan man strax se, at det er en udmærket Mand; man kan omtrent se paa ham, at han ikke har været Oppositionsmand eller er i Opposition mod Regjeringen; thi hvis dette var Tilfældet, vilde han neppe have et saadant Udmærkelsestegn. Det gjælder endnu, hvad gamle Drensen i sin Tid sagde i Stænderforsamlingen: Man bliver hverken Statsraad eller Ridder, naar man hører til Oppositionen. Det var under den absolute Konge, at dette blev sagt, men jeg tror, at det endnu den Dag i Dag gjælder lige saa fuldt som den Gang, og altsaa, naar man ser en Mand med en saadan Udmærkelse, saa er det et overmaade smukt og tydeligt Kjendetegn paa, at han hører til de Ministerielle, at han støtter Regjeringen, og at han altsaa maa betragtes som ikke hørende til Oppositionen. Det er allerede godt, at man har et saadant ydre Kjendetegn. Hvad der ellers kan foranledige, at slige Ordener gives, skal jeg ikke komme ind paa. Den høitærede Conseilspræsident sagde forleden Dag her i Salen, at naar en Embedsmand vilde udbringe en Staal for sin og Landets Konge, saa maatte man forlange af ham, at han ikke brugte Uttringer, der i og for sig vare anstødelige. Det er altsaa forud givet, at naar en Embedsmand vil udbringe en Staal f. Ex. for Hans Majestæt Kongen, saa maa han særlig være sig for, at han ikke kommer til at bruge saadanne Udtryk, som kunne misforstaaes, thi vi have jo set, at naar der i en Staaftale for Hans Majestæt Kongen bruges Uttringer, som strengt taget kunne paastaas at kunne misforstaaes, saa bringer dette en alvorlig Tilrettevisning i Stedet for en Udmærkelse. Vi have jo imidlertid ofte set, at naar en Borgmester, en Byfoged, en Herredsfoged, en Biskop eller en Amtmand ved en Festsighed holder en Tale til Hans Majestæt Kongen, bliver han til samme Tid deforevret som Ridder, Kommandør eller Signende. Jeg mener nu ogsaa, at det, naar de kun ville vogte sig for — hvad de desværre ikke altid gjøre — at fortælle, at de tale paa Folkets Vegne og blot indskrænke sig til at sige, at de tale paa deres egne Vegne, kunde være rigtigt og smukt, at de for en smuk Staaftale bleve gjort til Riddere eller Kommandører. Det vilde jo tillige bidrage ganske overordentligt til, at andre Riddere og Kommandører ikke altid antoges at have faaet en saadan Udmærkelse paa Grund af deres Virksomhed, som den høitærede Conseilspræsident udtalte, at de ønskede at faae en Anerkjendelse for, thi en saadan Virksomhed som den, jeg her har antydet, er jo dog ikke saa ganske overordentlig fortjenstlig, at de kunde have stor Fornøielse af, at blive erindrede om, hvad der havde bragt dem en saadan Udmærkelse. Skjøndt det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valg-